

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/161/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618202399
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6618202399.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členiek senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobkyne: W. M., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX D., XX.L. XXX/X, zastúpená splnomocneným advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom Advokátska kancelária 984 01 Lučenec, J. Kráľa 5/A, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom 831 04 Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, o zaplatenie sumy 605,15 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec číslo konania 12Csp/52/2018-197 zo dňa 25.06.2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec číslo konania 12Csp/52/2018-197 zo dňa 25.06.2019 p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie po tom, čo bol jeho predošlý rozsudok č. k. 12Csp/52/2018-101 zo dňa 09.10.2018 zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/169/2018-158 zo dňa 23.04.2019, opätovne vo veci rozhodol a výrokom I. rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 605,15 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 05.06.2018 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. rozhodol o náhrade trov prvoinštančného konania a žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v pomere 96,60 %, o ktorej výške súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku osobitným uznesením. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 615,15 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ktorého právny a skutkový základ vyplýval zo Zmluvy o úvere č. 1934676208, ktorá bola dňa 18.04.2008 uzatvorená medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného (Poštová banka, a.s. Bratislava). Dňa 08.12.2014 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky z Poštovej banky na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENT LIMITED. Dňa 09.12.2014 malo dôjsť k ďalšiemu postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti BOSSNUT INVESTMENT LIMITED na spoločnosť PRO CIVITAS, s.r.o.. Bratislava. Spoločnosť PRO CIVITAS zanikla v dôsledku zlúčenia dňa 09.08.2017 a jej právnym nástupcom sa stala v tomto konaní žalovaná spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s. so sídlom v Bratislave. Žalobkyňa však namietala, že postúpenie pohľadávky zo dňa 08.12.2014 je neplatným právnym úkonom, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky (v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách) na platné postúpenie pohľadávky z banky (Poštová banka, a.s.) na tretí subjekt bez bankového oprávnenia (BOSSNUT INVESTMENT LIMITED). V súlade so zásadou "nikto nemôže previesť viac práva než má" je logicky neplatným aj postúpenie zo dňa 09.12.2014 na PRO CIVITAS, s.r.o., ktorá následne v mesiaci február 2015 pristúpila k vykonávaniu zrážok zo mzdy žalobkyne na základe „Výzvy na vykonanie zrážok zo mzdy zo dňa

11.02.2015“. Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, žalovaný nebol oprávnený prijímať úhrady od žalobkyne a tak prijal od žalobkyne sumy bez právneho dôvodu, čo zakladá na strane žalobkyne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 541, § 457 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou žalobkyne a z opatrnosti vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Súd právne nárok žalobkyne posúdil podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., účinného k 08.12.2014, podľa ustanovenia § 39, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 53 ods. 8, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 565 Občianskeho zákonníka a z vykonaného dokazovania, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, mal súd za preukázané, že žaloba žalobkyne je dôvodná. Súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 bankového zákona konštatoval, že z tohto ustanovenia jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke, buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal písomnú výzvu banky, v danom prípade Poštovej banky, žalobkyňi, aby svoju pohľadávku splnila. Listinný dôkaz, ktorý v tomto smere bol predložený zo strany žalovaného a to "výzva na splatenie úveru s príslušenstvom" zo dňa 10.05.2011, nemožno čo do obsahu považovať za výzvu, akú ma na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko čo do obsahu ide o oznámenie o predčasnej splatnosti úveru, ktoré malo nastať dňa 10.05.2011. Z predmetnej výzvy je zrejмый zostatok dlhu už ku dňu zosplatenia úveru, pričom spotrebiteľovi - žalobkyňi ani nebola daná možnosť do postúpenia pohľadávky zaplatiť pôvodnému veriteľovi dlžnú sumu. Súd súčasne podotkol, že aj zosplatenie poskytnutého úveru je v rozpore s § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka a následného uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka a teda je neplatné, nakoľko zo strany žalovaného nebolo preukázané, že pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzval žalobkyňu v lehote nie kratšie ako 15 dní na uplatnenie tohto práva a k platnému zosplateniu dňa 10.05.2011 nedošlo. Z dôvodu, že zo strany žalovaného nebolo preukázané, že bola splnená podmienka uvedená v ustanovení § 92 ods. 8 bankového zákona, a to písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky žalobkyňi, s tým, aby túto pohľadávku splnila a tiež nie je zrejmé viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky, súd považoval toto postúpenie za neplatné a následne potom konštatoval, že žalovaný prijal plnenia od žalobkyne bez hmotnoprávnej legitímácie na tieto plnenia a bez akéhokoľvek právneho vzťahu k žalobkyňi a teda išlo o bezdôvodné obohatenie sa žalovaného na úkor žalobkyne. Keďže zo strany žalovaného bola aj vznesená námietka premlčania uplatneného práva bez bližšej špecifikácie a konkretizácie, súd skúmal, či právo uplatnené žalobkyňou je premlčané alebo nie je, s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že je zrejmé, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáha zaplata sumy 615,15 eur s príslušenstvom, pričom táto suma má predstavovať úhrady zamestnávateľa z titulu výkonu zrážok zo mzdy za obdobie od 12/2015 do 02/2017, spolu vo výške 505,15 eur. Žaloba bola podaná na súd 30.05.2018, s poukazom na ustanovenie § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodné obohatenie teda vzniklo žalovanému v mesiaci 12/2015 a trojročná premlčacia lehota by mu uplynula v mesiaci 12/2018. Žaloba bola podaná dňa 30.05.2018, takže z tohto titulu zrážky vo výške 505,15 eur vykonané zamestnávateľom v prospech žalovaného premlčané nie sú. Pokiaľ žalovaný uviedol, že premlčaciu lehotu treba začať počítať odo dňa 10.05.2011, kedy malo dôjsť k zosplateniu úveru, súd podotkol, že k platnému zosplateniu nedošlo, preto ani nemohla začať plynúť týmto dátumom premlčacia lehota. Čo sa týka osobných úhrad žalobkyňou žalovanému formou poštových poukazov, žalobkyňa sa domáhala od žalovaného len zaplata sumy 110 eur, ktorá má predstavovať zaplata splátky za mesiace apríl 2015, júl 2015, august 2015, september 2015, október 2015 a február 2016. Súd skúmal aj premlčanie týchto jednotlivých splátok vykonaných žalobkyňou priamo žalovanému, pričom mal za to, že keďže žaloba bola podaná na súd dňa 30.05.2018, splátka žalobkyne vo výške 10 eur dňa 24.04.2015 bola urobená po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, ktorá uplynula v apríli 2018. Z tohto dôvodu má žalobkyňa z titulu osobných úhrad žalovanému právo len na zaplata sumy 100 eur, ako nepremlčané splátky za mesiace júl 2015, august 2015, september 2015, október 2015 a február 2016. Súd poznamenal, že žalobu čo do zaplata sumy 10 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 05.06.2018 do zaplata zamietol už v skoršom rozsudku, pričom rozsudok číslo konania 12Csp/52/2018-101 zo dňa 09.10.2018 v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 06.06.2019. Následne súd skúmal aj plynutie subjektívnej dvojročnej premlčacej doby v súlade s ustanovením § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v tomto smere zameral dokazovanie na zistenie skutočnosti, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že sa na jej úkor plnilo bez právneho

dôvodu a komu sa plnilo, teda kto a kedy sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Súd uviedol, že žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 25.06.2019 uviedla, že v mesiaci máj, jún 2017 sa dozvedela, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, čoho dôkazom je aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý podala na Okresný súd Lučenec dňa 13.06.2017 voči žalovanému, resp. voči jeho právnomu predchodcovi z titulu totožnej zmluvy o úvere uzatvorenej s právnym predchodcom žalobcu dňa 18.04.2008, kde sa domáhala nariadenia neodkladného opatrenia, aby sa žalovaný zdržal použitia Dohody o zrážkach zo mzdy. Z uvedených skutočností mal súd preukázané, že dvojročná subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť v mesiaci jún 2017, kedy sa žalobkyňa dozvedela, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil a teda subjektívna lehota by uplynula až v mesiaci jún 2019. Súd tak uzavrel, že pokiaľ žaloba bola podaná na súd dňa 30.05.2018, bola podaná tak v subjektívnej, ako aj v objektívnej premlčacej lehote. Súd sa v dôvodoch rozsudku v stručnosti vyjadril k námietke žalovaného ohľadom pasívnej legitímácie, ktorý tvrdil, že by pasívne legitimovanou stranou mala byť Poštová banka, a. s.. Súd však uviedol, že bezdôvodne sa v danom prípade obohatil žalovaný a nie Poštová banka, a.s., čo vyplýva z listinných dôkazov, ktoré žalobkyňa do súdneho spisu predložila a z ktorých je zrejme komu uhrádzala uvedené platby. V tomto smere je námietka pasívnej legitímácie žalovaného nedôvodná s poukazom na ustanovenie § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého je zrejme, že bezdôvodné obohatenie musí vydať ten, kto sa na úkor iného obohatil, čo v danom prípade je žalovaný. Súd žalobkyni priznal aj úroky z omeškania počnúc od 05.06.2018 do zaplatenia, t. j. dňom, kedy bola žaloba doručená žalovanému. Z dôvodu, že žalobkyňa mala v konaní pomerný úspech, avšak v prevažne väčšej miere, s prihliadnutím aj na právoplatnú časť rozsudku Okresného súdu Lučenec číslo konania 12Csp/52/2018-101 zo dňa 09.10.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.06.2019, súd trovy konania pomerne rozdelil a priznal ich žalobkyni. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia sumy 615,15 eur, súd jej preto s poukazom na ustanovenia § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v pomere 96,60 % voči prevažne neúspešnému žalovanému ($605,15 : 615,15 = 0,983$) $98,3 - 1,7 = 96,60$ %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V dôvodoch odvolania citoval body 46. a 47. napadnutého rozhodnutia a uviedol, že s uvedeným výkladom súdu ohľadom plynutia subjektívnej premlčacej doby sa nestotožňuje. Podľa názoru súdu začala subjektívna premlčacia doba plynúť v júni v roku 2017. Uvedené súd odvodzuje z tvrdenia žalobcu predneseného v konaní, podľa ktorého sa žalobca dozvedel v mesiacoch máj alebo jún v roku 2017, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, čoho dôkazom má byť aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia proti vykonávaniu zrážok žalovaným. Žalovaný má za to, že podanie neodkladného opatrenia proti vykonávaniu zrážok žalovaným nepreukazuje, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel v mesiaci jún v roku 2017. V tomto období si žalobca našiel advokáta na zastupovanie pred súdom, avšak žalobca mal vedomosť o všetkých platbách uhrádzaných žalovanému už pred obdobím, kedy podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Žalovaný argumentuje, že žalobcovi boli najskôr vykonávané zrážky zo mzdy v prospech pôvodného veriteľa Poštová banka, a.s., a to v období do 19.11.2014. Následne žalobca vykonával platby žalovanému v období od 24.02.2015 do 15.01.2016. Následne boli žalobcovi vykonávané zrážky v prospech žalovaného odo dňa 19.02.2016 až po ich zastavenie na základe neodkladného opatrenia. Z uvedeného je zrejme, že žalobca mal vedomosť o platbách v prospech žalovaného. Zrážky zo mzdy boli žalobcovi vykonávané už 1 rok a 4 mesiace, do dňa, keď žalobca podal na súd návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Nakoľko išlo o zrážky zo mzdy, žalobca nepochybne vedel, že dochádza k ich vykonávaniu a bol si vedomý aj aká suma mu bola každý mesiac zrazená a voči komu boli zrážky vykonávané. Uvedené sa žalobca dozvedel najneskôr pri obdržaní výplatnej pásky od zamestnávateľa. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je podľa názoru odvolateľa rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor obohatil; teda, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka z hľadiska vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa obohatil, nevyžaduje znalosť právnej kvalifikácie, ale iba skutkových okolností, z ktorých možno vyvodit' zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Žalovaný na podporu odvolacej argumentácie poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011. Na základe uvedeného má za to, že súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne posúdil začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru žalovaného začala subjektívna premlčacia doba plynúť vo vzťahu k jednotlivým platbám uskutočneným žalovanému dňa, kedy bola každá jednotlivá platba uskutočnená. Už v tomto okamihu vo vzťahu ku každej jednotlivkej platbe žalobca vedel už

v čase jej uskutočnenia o existencii bezdôvodného obohatenia a rovnako aj vedel, že je to práve žalovaný, komu boli platby uskutočňované. Už v tomto okamihu sa žalobca dozvedel o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia, teda o tom, kto sa na jeho úrok obohatil, aj o presnom rozsahu bezdôvodného obohatenia, čo sú dva predpoklady pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby. Na základe uvedeného zotrúva žalovaný aj v štádiu odvolacieho konania na názore, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu voči žalovanému vo vzťahu ku všetkým plneniam žalobcu uskutočneným žalovanému pred dňom 30.05.2016 je premlčaný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia žiada odvolateľ, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalobcu zaviazne na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia v prospech žalovaného.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za správny po stránke právnej i skutkovej, nakoľko jeho vydaniu predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov na predmetnú spotrebiteľskú vec. Žalobkyňa sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi okresného súdu a nenachádza žiadne pochybenia ani v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku, nakoľko súd prvej inštancie konajúci v predmetnej veci rešpektoval znenie § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ktoré kladie určité zákonné nároky na kvalitu odôvodnenia rozsudku a aj závery súdu prvej inštancie sú podložené dostatočným zdôvodnením, z ktorého je zrejmé, akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s relevantnými tvrdeniami strán. Argumentácia žalovaného z jeho odvolania je podľa názoru žalobkyne nenáležitá a nespôsobilá spochybniť správnosť napadnutého rozsudku. Tvrdenia žalovaného z jeho odvolania považuje žalobkyňa len za prejav jeho neochoty akceptovať spravodlivý, hoci z jeho pohľadu negatívny výsledok v spore. Žalobkyňa predovšetkým nesúhlasí so žalovaným v jeho prístupom k otázke posudzovania začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty a poukázala na to, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Cdo 67/2011 (na ktoré odkazuje žalovaný) síce riešil otázku začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, avšak v prípade, kedy nešlo o spotrebiteľskú vec. Nesprávnosť úvah žalovaného stanovujúcich počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty v súvislosti s nárokmi spotrebiteľa - žalobcu na zaplatenie nedôvodne zaplatenej peňažnej sumy v oblasti spotrebiteľského úverovania, sa odvíja od nesprávneho predpokladu, že spotrebiteľ už v čase vykonania úhrady údajne musel o tejto bezdôvodnosti vedieť. Žalobkyňa v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na ten aspekt, podľa ktorého má princíp ignorantia iuris non excusat v spotrebiteľsko - právnej oblasti obmedzený rozsah pôsobnosti cez princíp ochrany spotrebiteľa, pričom na podporu svojho tvrdenia poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6MCdo 9/2012. Z predmetného rozhodnutia vyplynul záver, že pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej doby, súd sa nestotožnil s názorom, že táto začína plynúť dňom, kedy oprávnený mohol zistiť skutkové okolnosti, z ktorým možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a NS SR vyslovil, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa zásada neznalosť zákona neospravedlňuje dôležitejšímu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa, preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu. Závery súdu ohľadom premlčania obsiahnuté v bodoch 44. až 47. napadnutého rozsudku sú preto podľa názoru žalobkyne v plnej miere správne a žalovaný v podstate súdu vyčíta to, že tento postupoval pri zisťovaní počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty dôsledne a poctivo vykonávaným dokazovaním zisťoval odpoveď na danú spornú otázku. Podľa názoru žalovaného by bolo zrejme možné úplne opomenúť subjektívny prvok v rámci subjektívnej premlčacej lehoty a vystačiť si len s jednoduchým záverom o tom, kedy došlo k vykonaniu jednotlivých úhrad a tým mať túto otázku za vyriešenú. V súvislosti so subjektívnou premlčacou lehotou považovala žalobkyňa za dôležité pripomenúť, že je potrebné zachovať požiadavky reálnej, preukázanej, t.j. nie len predpokladanej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004). Pokým nie je objasnená otázka toho, kedy žalobca nadobudol skutočnú (preukázanú) vedomosť o tom, že právny úkon je vadný, nemôže dôjsť k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Pokiaľ nie je preukázaná a objasnená táto okolnosť, vedomosť spotrebiteľa je obmedzená len na vedomosť o tom, že uzatvoril zmluvu o úvere s poskytovateľom úveru a že na jeho účet má splácať jednotlivé splátky podľa zmluvy. Žalobkyňa poznamenala, že k zastaveniu výkonu zrážok zo mzdy došlo až na základe návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného žalobcom na súd dňa 13.06.2017 a teda v čase, kedy sa realizoval proces výkonu zrážok z jej mzdy ešte nemala zastabilizovanú informáciu o tom, v akej výške vzniklo bezdôvodné obohatenie, čo bolo zrejme až po zastavení výkonu zrážok zo mzdy. Preto

súd správne uzavrel, že až v mesiaci jún 2017 začala plynúť subjektívna premlčacia lehota, pretože až vtedy boli splnené všetky podmienky pre začiatok jej plynutia (t.j. vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a súčasne vedomosť o subjekte, ktorý ho prijal). Na základe týchto argumentov žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil a súčasne priznal žalobkyni voči žalovanému aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku - ďalej „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Žalobkyňa sa žalobou datovanou dňa 30.05.2018 domáhala voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 615,15 eur spolu s príslušenstvom, ku ktorému malo dôjsť na tom skutkovom a právnom základe, že uzatvárala dňa 18.04.2008 s veriteľom Poštová banka, a.s. Bratislava Zmluvu o úvere č. 1934676208, ktorou jej bol poskytnutý úver vo výške 50.000 Sk (1.659,70 eur) za dojednaných zmluvných podmienok. Dňa 08.12.2014 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky z Poštovej banky, a.s. na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENT LIMITED. Dňa 09.12.2014 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti BOSSNUT INVESTMENT LIMITED na spoločnosť PRO CIVITAS, s.r.o., ktorá zanikla v dôsledku zlúčenia dňa 09.08.2017 a právnym nástupcom sa stala v tomto konaní žalovaná spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s. Bratislava. Žalobkyňa v žalobe tvrdila, že postúpenie pohľadávky už zo dňa 08.12.2014 je neplatným právnym úkonom, nakoľko neboli splnené zákonné podmienky (v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách) na platné postúpenie pohľadávky z banky (Poštová banka, a.s.) na tretí subjekt bez bankového oprávnenia (BOSSNUT INVESTMENT LIMITED). V súlade so zásadou "nikto nemôže previesť viac práva než má" je neplatným aj ďalšie postúpenie zo dňa 09.12.2014 na PRO CIVITAS, s.r.o., ktorá následne v mesiaci február 2015 pristúpila k vykonávaniu zrážok zo mzdy žalobkyne na základe Výzvy na vykonanie zrážok zo mzdy zo dňa 11.02.2015. Keďže nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, žalovaný nebol oprávnený prijímať úhrady od žalobkyne a v dôsledku neexistencie právneho dôvodu, ktorý by dával žalovanému právny základ pre prijímanie akýchkoľvek úhrad, prijal od žalobkyne sumy bez právneho dôvodu, čo zakladá na strane žalobkyne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 541 a § 457 Občianskeho zákonníka. Procesná obrana žalovaného spočívala v tvrdení, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, prijaté platby od žalobkyne nie sú bezdôvodným obohatením a vzniesol aj námietku premlčania uplatneného nároku žalobkyne.

6. Súd prvej inštancie rozhodol o uplatnenom nároku rozsudkom č.k. 12Csp/52/2018-101 zo dňa 09.10.2018, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 605,15 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 05.06.2018 do zaplatenia v súdom určenej lehote (výrok I.), žalobu v časti o zaplatenie sumy 10 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 05.06.2018 do zaplatenia zamietol (výrok II.) a rozhodol o nároku na náhradu trov konania, keď žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v pomere 96,60 % (výrok III.). V dôsledku odvolania žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14Co/169/2018-158 zo dňa 23.04.2019 zrušil rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 12Csp/52/2018-101 zo dňa 09.10.2018 vo výrokoch I. a III. a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a odvolanie žalovaného smerujúce voči výroku II. rozsudku okresného súdu, ktorým súd sčasti žalobu zamietol, odmietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval dôvodnosť odvolacej námietky žalovaného pokiaľ namietal, že súd prvej inštancie pri skúmaní jeho námietky premlčania vychádzal výlučne len z trojročnej premlčacej doby, napriek tomu, že súd prvej inštancie citoval zákonné ustanovenie § 107 ods. 1 (upravujúce subjektívnu premlčaciu dobu), ako aj odsek 2 (upravujúci objektívnu premlčaciu dobu), no v odôvodnení rozsudku sa zamerail výlučne len na skúmanie plynutia a uplynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby. Odvolací súd tak vrátil vec súdu prvej inštancie s tým, aby sa vysporiadal s námietkou premlčania vznesenou žalovaným a skúmal, kedy konkrétne začali plynúť objektívna a subjektívna premlčacia doba daného práva, nakoľko závery súdu ohľadom premlčania boli predčasné a neúplné.

7. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ustanovenia § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaný, ako odvolateľ, neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie v čase jeho rozhodovania, ani nežiadal

doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 384 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnil vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a na základe súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu a namietal dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený v napadnutom rozsudku. Odvolací súd preto pri rozhodovaní vychádzal zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu a nebolo preto potrebné zo strany odvolacieho súdu dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie (§ 383 Civilného sporového poriadku).

8. Odvolací súd zdôrazňuje, že v odvolacom konaní je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a 380 CSP), preto sa pri preskúmaní správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zamerá na odvolateľom vymedzený odvolací rámec a konštatuje, že v štádiu tohto odvolacieho konania už nebolo sporné a odvolaním namietané, že postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa Poštovej banky bolo neplatné, nakoľko neboli naplnené zákonné podmienky upravené v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, účinného ku dňu postúpenia pohľadávky z banky na nebankový subjekt - spoločnosť BOSSNUT INVESTMENT LIMITED a teda neplatné bolo aj následné postúpenie pohľadávky na spoločnosť PRO CIVITAS, s.r.o., ktorej právnym nástupcom sa stala žalovaná spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s. Bratislava. Odvolací súd poznamenáva, že k otázke platnosti a zákonnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa - banky, ako postupcu, na následných postupníkoch, vyjadril svoj právne záväzný názor odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení č.k. 14Co/169/2018-158 zo dňa 23.04.2019, v ktorom, s poukazom na aktuálnu judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 1Cdo 147/2017 zo dňa 24 apríla 2018 a 7Cdo 26/2017 zo dňa 16. júla 2018) prisvedčil správnosti záveru súdu prvej inštancie, že v danej veci nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa - banky, na následných postupníkoch a tak všetky plnenia od žalobkyne boli žalovaným prijaté bez právneho dôvodu a zakladajú jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V štádiu odvolacieho konania nebola spochybnená ani výška prijatého plnenia žalovaného od žalobkyne a taktiež v štádiu odvolacieho konania nebol sporný (dôvody odvolania voči nemu nesmerovali) počiatok plynutia objektívnej trojročnej premlčacej doby a predmetom odvolacieho konania tak zostala otázka vyriešenia počiatku plynutia zákonnej subjektívnej dvojročnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

9. Podľa ustanovenia § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej Občiansky zákonník), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. Občianskeho zákonníka).

10. Vychádzajúc z ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci a dôvodov odvolania, ako aj následných vyjadrení žalobkyne i žalovaného v štádiu odvolacieho konania, konštatuje správnosť úvah a dôvodov, na podklade ktorých súd prvej inštancie rozhodol. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, pretože súd prvej inštancie podrobne a dostatočne argumentačne i právne presvedčivo zdôvodnil, na základe akej skutočnosti a z akých okolností pri meritornom rozhodovaní vychádzal a ako vec právne posúdil. Dôvody a právne úvahy uvádzané v napadnutom rozsudku ohľadom právneho posúdenia námietky premlčania žalovaného sú vecne správne, sú dostatočné, argumentačne presvedčivé a právne správne posúdené a vyhodnotené.

12. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej lehote (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej lehote (§ 107 ods. 2). Ako už odvolací súd po svojom predošlom zrušujúcom uznesení konštatoval, ak ide o bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu, treba rozlišovať prípady relatívnej a absolútnej neplatnosti právneho úkonu, z ktorého sa plnilo. V štádiu odvolacieho konania už nebolo sporné, že ide v konkrétnom prípade o nárok na

vydanie bezdôvodného obohatenia z absolútne neplatného právneho úkonu, z ktorej skutočnosti je potom aj právne významné posúdiť počiatok plynutia subjektívnej (medzi stranami spornej) premlčacej doby. V prípade relatívne neplatného právneho úkonu o bezdôvodnom obohatení možno hovoriť len od okamihu úspešného dovolania sa relatívnej neplatnosti a tento deň treba zásadne považovať za rozhodujúci okamih na určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby. Úspešným dovolaním sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu začína súčasne plynúť aj objektívna premlčacia doba. Do času dovolania sa neplatnosti takéhoto právneho úkonu treba právny úkon považovať za platný (§ 40a). Bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká od samého počiatku - vzniku právneho úkonu a preto len samotné deklarovanie absolútnej neplatnosti právneho úkonu nemá žiadny vplyv na existenciu neplatnosti, nakoľko sa ho jedna alebo druhá strana nemusí úspešne najskôr dovolať; preto aj počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby sa posudzuje od počiatku prijatia bezdôvodného obohatenia. Subjektívna premlčacia doba začne plynúť od vtedy, keď sa oprávnený dozvie, že bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. V takomto prípade objektívna a subjektívna premlčacia doba (na rozdiel od relatívnej neplatnosti), pokiaľ ide o ich počiatok plynutia nespĺvajú v jeden okamih. V tejto súvislosti potom odvolací súd aj odmieta odvolací argument žalovaného, ktorý argumentuje, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť vo vzťahu k jednotlivým platbám uskutočneným žalovanému dňa, kedy bola každá jednotlivá platba uskutočnená. Už v tomto okamihu vo vzťahu ku každej jednotlivéj platbe podľa názoru žalovaného žalobkyňa vedela už v čase jej uskutočnenia o existencii bezdôvodného obohatenia a rovnako aj vedela, že je to práve žalovaný, komu boli platby uskutočňované. Už v tomto okamihu sa podľa názoru žalovaného žalobkyňa dozvedela o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia, teda o tom, kto sa na jej úkor obohatil, aj o presnom rozsahu bezdôvodného obohatenia. S takýmto názorom sa však odvolací súd nestotožňuje, nakoľko tým prakticky žalovaný zlúčil počiatok plynutia subjektívnej i objektívnej premlčacej doby do jediného momentu, čo však pri absolútnej neplatnosti právneho úkonu nezodpovedá zákonným kritériám. Pokiaľ bola súdom prvej inštancie v zmysle zákonnej úpravy konštatovaná absolútna neplatnosť právneho úkonu - neplatné postúpenie pohľadávky, súd prvej inštancie skúmal počiatok objektívnej premlčacej doby osobitne vo vzťahu k úhradám prijatým žalovaným od zamestnávateľa žalobkyne z titulu výkonu zrážok zo mzdy za obdobie od 12/2015 do 02/2017, spolu vo výške 505,15 eur, ako aj osobitne vo vzťahu k platbám prijatým od žalobkyne formou poštových poukázok. Súd konštatoval, že bezdôvodné obohatenie vzniklo žalovanému v mesiaci 12/2015 (prvá zrážka zo mzdy) a trojročná objektívna premlčacia doba by uplynula v mesiaci 12/2018. Žaloba bola podaná dňa 30.05.2018, takže z tohto titulu zrážky vo výške 505,15 eur vykonané zamestnávateľom v prospech žalovaného premlčané nie sú. Ďalej súd prvej inštancie správne konštatoval, že čo sa týka osobných úhrad žalobkyne zasielaných žalovanému formou poštových poukazov vo výške 110,- eur, ktorá suma má predstavovať zaplatené splátky za mesiace apríl 2015, júl 2015, august 2015, september 2015, október 2015 a február 2016, pokiaľ bola žaloba podaná na súd dňa 30.05.2018, splátka žalobkyne vo výške 10,- eur zo dňa 24.04.2015 bola urobená po uplynutí trojročnej premlčacej doby, v ktorej časti však súd prvej inštancie už žalobu zamietol a to výrokom II. rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 12Csp/52/2018-101 zo dňa 09.10.2018, v ktorej časti už rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.06.2019. Z tohto dôvodu má žalobkyňa z titulu osobných úhrad žalovanému právo len na zaplatenie sumy 100 eur, ako nepremlčaných splátok za mesiace júl 2015, august 2015, september 2015, október 2015 a február 2016. Počiatok plynutia trojročnej objektívnej premlčacej doby však v konaní sporné nebolo, preto je nutné vysporiadať sa s počiatkom plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby.

13. Pokiaľ súd prvej inštancie ohľadom skúmania počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby zameral dokazovanie na zistenie skutočnosti, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že sa na jej úkor plnilo bez právneho dôvodu a komu sa plnilo, teda kto a kedy sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, vychádzal z výpovede žalobkyne, ktorá na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 25.06.2019 vo svojej výpovedi uviedla, že niekedy v mesiaci máj, jún 2017 sa dozvedela, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Právny zástupca žalobkyne upresnil, že žalobkyňa podala na Okresný súd Lučenec dňa 13.06.2017 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia voči žalovanému, resp. voči jeho právnenému predchodcovi, z titulu totožnej zmluvy o úvere uzatvorenej s právnym predchodcom žalovaného, kde sa domáhala, aby sa žalovaný zdržal použitia Dohody o zrážkach zo mzdy. Z uvedených skutočností potom súd prvej inštancie vyslovil, že dvojročná subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť v mesiaci jún 2017, kedy sa žalobkyňa dozvedela kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, čoho dôkazom je následné podanie dňa 13.06.2017 návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zo zmluvy o úvere, ktorá je predmetom tohto konania voči žalovanému, a teda subjektívna premlčacia doba by uplynula až v mesiaci jún 2019 a nárok

žalobkyne v subjektívnej premlčacej dobe premlčaný nie je. S týmto názorom a určením počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa stotožňuje aj odvolací súd.

14. Pri posúdení právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení poukazuje odvolací súd na konštantnú a ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 3 Cdo/169/2017, sp. zn. 1 Cdo 67/2017, sp. zn. 5 Cdo 121/2009, sp. zn. 3Cdo 145/2004), v ktorých rozhodnutiach najvyšší súd vyslovil, že oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t.j. keď nadobudne vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného, a to bez ohľadu na to, že sa o týchto skutočnostiach mohol dozvedieť aj skôr. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vedenom pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017 osobitne poukázal na tú časť odôvodnenia rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo/67/2017, v ktorej uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“. V skoršom rozhodnutí vedenom po sp. zn. 5 Cdo/121/2009 dospel najvyšší súd k obdobným právnym záverom, a to, že pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“. Odvolací súd v tejto súvislosti prísvedča argumentu žalobkyne obsiahnutému vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného, že je potrebné zachovať požiadavky reálnej, preukázanej, t.j. nie len predpokladanej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Ficcia predpokladu znalosti právnych predpisov sa v prípade spotrebiteľa nemôže uplatniť. Odvolací súd zastáva názor, že žalobkyňa, ako spotrebiteľka bez právneho vzdelania, nemohla mať objektívne vedomosť o tom, že postúpenie pohľadávky z pôvodného jej veriteľa - banky, bolo neplatné zo špecifických dôvodov nesplnenia osobitnou právnou úpravou zákona o bankách požadovaných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt a teda, nemožno mať za to, že v čase plnenia žalovanému by mala subjektívnu vedomosť, že plní bez právneho dôvodu a že išlo o absolútne neplatný právny úkon. Skutočná vedomosť žalobkyne, ako oprávnenej na vydanie bezdôvodného obohatenia o tom, kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, teda získal majetkový prospech, v akej výške a na základe akej právnej skutočnosti, predstavuje tak vedomosť o rozhodujúcich skutkových okolnostiach, ktoré jej kvalifikovaným spôsobom ozrejmil až advokát, ako osoba s odborným právnym vzdelaním. Je tak správny záver súdu prvej inštancie, že mala/mohla mať žalobkyňa skutočnú kvalifikovanú vedomosť o tom, že plní od určitého momentu z právneho titulu absolútne neplatného právneho úkonu domnelému veriteľovi po tom, čo vyhľadala odbornú právnu pomoc a využila služby advokáta, v dôsledku čoho mu následne udelila plnú moc na jej zastupovanie v súdnom konaní za účelom zastavenia vykonávaných zrážok zo mzdy žalobkyne. Odvolací súd tak má za to, že dňom 06.06.2017 - kedy udelila žalobkyňa všeobecnú plnú moc advokátovi JUDr. Andrejovi Cifrovi, so sídlom Advokátska kancelária so sídlom 984 01 Lučenec, J. Kráľa 5/A na zastupovanie pred súdom, v dôsledku čoho aj následne bol podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia voči právnemu predchodcovi žalovaného z totožného hmotnoprávneho vzťahu o uloženie povinnosti zdržať sa výkonu zrážok v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. 7Csp/162/2017, bol ten moment, kedy reálne a skutočne už žalobkyňa získala vedomosť o tom, kto a z akého dôvodu sa na jej úkor bezdôvodne obohacuje. Už tento deň mala tak žalobkyňa vedomosť o subjekte, ktorý sa prijatím plnenia bez právneho dôvodu na jej úkor obohacuje, ako aj o výške, o ktorú sa dovtedy žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil, ako aj o právnom základe bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na jej úkor. Na základe týchto skutočností potom súd prvej inštancie správne uzavrel, že subjektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia z absolútne neplatného právneho úkonu začala v konkrétnej veci plynúť v mesiaci jún 2017 (odvolací súd spresňuje, že konkrétne dňa 06.06.2017, kedy udelila žalobkyňa všeobecné plnomocenstvo advokátovi) a nakoľko žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná na súde dňa 30.05.2018, subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade neuplynula.

15. Možno potom zhrnúť, že právne a skutkové závery, na základe ktorých súd prvej inštancie meritórne rozhodol, boli vecne správne. Odvolací súd preto, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po

zvážení všetkých relevantných skutočností, rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a teda konštatovanie procesného úspechu žalobkyne v pomere 96,60 %, pokiaľ sa žalobkyňa domáhala zaplata sumy 615,15 eur a súd jej priznal sumu 605,15 eur ($605,15 : 615,15 = 0,983$) $98,3 - 1,7 = 96,60$ %, je potom vecne správny aj závislý výrok II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu, vyplývajúcej z ustanovenia § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, priznal žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v tomto rozsahu 96,60 %.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovaný, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinný zaplatiť procesne úspešnej žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a to samostatným uznesením.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).